

неповинно; треба да има за предметъ улучшение само на ученика, така, щото въ поведението учителево да не ся смѣшава ни зло наклоненіе нито ненависть, нито противна страстиѣ, нито воображеніе, нито отмщеніе или памятозлюбіе.

2. Наказаніето да е сожалително, то естѣ наставникъ-атъ да поправява ученика словомъ, защото таково поведеніе достоблагодарно е. Словомъ бываемото изобличеніе причинява признателность, и жалостьта, която произхожда отъ него е цѣлба.

3. Наказаніето треба да е праведно: защото оно бива за една учинена погрѣшка. Това ради никой не треба да наказува, развѣ погрѣшка доказана. Такожде наказаніе тяжко не треба да ся ваздава развѣ за тяжка погрѣшка. Наказаніето навремени може да бива по мало отъ погрѣшката, но никогда безмѣрно.

4. Наказаніето да е пристойно и да ся чинява споредъ возраста характера тѣлословно и склонностите ученическы. Всякій наставникъ треба да убѣгнува всѣте тѣлесны наказанія, понеже са уничижителни и варварскы.

5. Да е умѣренно: то естѣ да не е ни зѣлно нито весма слабо, защото зѣлното наказаніе задразня ученика, и весма слабото не може да е праведно нито пристойно.

6. Да е мирно, сирѣчь да бива безъ смущеніе безъ нетерпѣніе и буйность.